

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VIII. (XXIV.) ÉVFOLYAM, 31. SZÁM 2013. AUGUSZTUS 3.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

GAZDAG? ADÓZZON!

ORBÁN LUXUSADÓJA KEVÉS, A SZUPERGAZDAGOKAT EGYSZERI 40 SZÁZALÉKOS VAGYONADÓVAL ÉS FOLYAMATOS 45 SZÁZALÉKOS ADÓVAL KELL SÚLYTANI. AZ ALAPVETŐ ÉLELMISZEREK ÁFA-JA VISZONT LEGYEN 0 SZÁZALÉKOS!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

JÓ DIAGNÓZIS – ROSSZ
GYÓGYMÓD

Nem tudom, hogy mit szolt a nép Orbán Viktor idei beszédéhez Baille Tusnadon, illetve bocsánat, egy magyar ilyet nem vehet a szájára, szóval Tusnádfürdön. Orbán komoly dolgokról beszélt. Olyan komolyokról, amelyeket egy akadémia hűvös falai között könnyebb lett volna felfogni, mint a dögmelegben. Most nem a Puskás Ferenc Akadémiára gondolok, hanem egy olyan igazi, akadémiai akadémiára. De mindegy, a nagy gondolatokért meg kell szenvedni. Mármint a hallgatóságnak.

Orbán a civilizációs háborúról, a nemzeti túlélésről beszélt. Emlékeznek a „Wasabi - Mar, mint a mustár” című francia filmre? Na ez az! Jean Reno a francia rendőr lazán leiskolázta a japánokat, és a civilizációs felsőbbrendűségünk tudatában egyet-kettőt jól meg is ruház. Filmnek vicces, világszemléletnek életveszélyes! Orbán nem kevesebbet mondott Tusnádfürdön, minthogy lassabban a testtel, testvéreim, mert Európa elveszíti azokat a kulturális, gazdasági és civilizációs pozíciókat, amelyeket hosszú évszázadokon keresztül birtokolt. Más szóval, ha így megy tovább, a japánok fognak bennünket összeverni, nem is beszélve a kínaiakról.

Lehet az EU intézményeit javítgatni, de az „uniós intézmények alkalmatlanok arra, hogy az Európa előtt álló kihívásokra válaszokat fogalmazzanak meg” – jelentette ki a miniszterelnök. Minden szavát aláírom. A liberális ATV-ben a liberális Ágh Attila mindjárt ki is osztotta, mondván, hogy „a kommunikációja Hugo Chávezéhez hasonlít”. Mit mondjak? Tömör butaság! Az ember egy egyetemi

tanártól ennél cizelláltabb értékelést várna, de hát úgy tűnik, ezt fizetik meg.

Orbán következtetése az, hogy „a helyes válaszok csak nemzetállami alapon szülehetnek meg”. Vagyis ne törődjünk az EU-val, az USA-val, csináljuk meg a magunk kis különbejáratú túlélését. Orbán mindjárt felsorolt néhány eszközt is, például a nagy nemzetközi cégekkel kötött stratégiai megállapodásokat. Ha mindez bejön, EU-válság ide, civilizációs háború oda, mi túléljük.

Egészen pontosan: túléli a magyar kapitalista rendszer. Orbán ugyanis erről beszél, bármennyire is öltözteti szavait nemzeti külsőbe. Ő attól rettent meg, hogy 25 évvel a hidegháború befejezése, a tőkés rendszerváltás után veszélybe kerülhet a magyar tőkés rendszer. Szerinte azért, mert megkérdőjeleződött az Egyesült Államok vezető szerepe, az EU meg tehetetlen.

De nézzük csak a lényegét! Miben különbözik, mondjuk, a kínai gondolkodás az európai - észak-amerikaitól? Kínában a közösség megelőzi az egyént. A mi civilizációnk individualista, vagyis az egyén mindenek felett. Kínában fontosabb érték a tudás, mint a pénz. Hogy mi van nálunk, azt pontosan tudják Önök is. Pénz, pénz, pénz!

Miért van ez így? Nos, azért, mert a mi civilizációnk szorosan összefonódott a tőkés rendszerrel. Mondhatjuk, a tőke tette ilyenné. A tőke, amely valaha előnyös tulajdonságokat adott a civilizációnknak, ma viszont a rossz tulajdonságokat szüli. Ha a tudást nem tesszük értékévé, ha az oktatás célja továbbra is az lesz, hogy a tőkének szükséges vékonyka szellemi réteget kineveljük, a népet pedig hagyjuk a csendes, de biztos hülyülés állapotában, akkor hogyan fogunk harcolni olyan

civilizációkkal, amelyeknek a lényegében van a tudás megbecsülése?

Orbán a stratégiai szerződésekre hivatkozik. Rendben! Jó ötlet, hogy az ipari nagytőkével igyekszik különalkut kötni, és erre támaszkodva megzabolázni a bankokat, azaz a pénzügyi tőkét. Jó ötlet, és ideig-óráig lesz is eredménye. Csakhogy a termelő tőkével kötött különalku nem emeli ki bennünket a kapitalizmus rendszeréből. A mai kapitalizmust pedig a pénzügyi tőke határozza meg. A „birodalom” pedig előbb-utóbb visszavág. Arról nem is beszélve, hogy ezek a megállapodások nem változtatják meg a tőkés rendszer lényegét. Ha pedig nem változik a lényeg, nemzetállami alapon érhetünk el átmeneti sikereket, de a civilizációs háborút nem nyerhetjük meg.

Orbán két irányba nyithatna. Az egyik a keleti nyitás. Kerüljünk közelebb Kínához, tanuljuk el azt, amit ők tudnak, és akkor talán, talán történik valami. Orbán a kezdeti lelkesedés után azonban láthatólag visszahátrált. A kínai útját elhalasztotta, embereit pedig egyre-másra Amerikába küldi.

Van persze más megoldás is: túl kell lépni a kapitalizmus keretein és intézményein. Ha a tőke nem képes önkorlátozásra, akkor az állam erejével ki kell kényszeríteni. Orbán rászállt a bankokra, a telekommunikációs társaságokra, de például szó sincs arról, hogy vagyonadót vetne ki a magyar szupergazdagokra.

Tervezési központra, nagy állami gazdasági programokra lenne szükség. A multikkal kötött stratégiai megállapodásokkal nem mi állítjuk a külföldiek a magyar állam szolgálatába, hanem ők használják ki a magyar állam lehetőségeit.

A civilizációs küzdelemben Európának csak akkor lesz esélye, ha a tőkés rendszer helyébe új közösségi társadalmat teremt. A közösségi társadalom lényege ugyanis az ember, a közösség, a tudás megbecsülése. A közösségi társadalommal esélyt nyerhetünk a nemzeti túlélésre is. A tőkés rendszerrel szinte biztosan csak veszíthetünk.

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter levélben jelezte a Nemzetközi Valutaalap felé, hogy Magyarország még annak jövő év eleji esedékessége előtt, 2013. augusztus 12-ig vissza kívánja fizetni 2008-ban felvett IMF hitelét.

Munkáspárt: Tulajdonképpen most két dolog miatt is örülnünk kellene. Először is azért, mert ilyen gazdag a magyar állam. Másodsor, hogy az IMF iroda bezárására való felszólítása után is maradt benne kuruc virtus. Mégis keserű a szánk íze. Először is azért, mert nem saját erőből, hanem egy másik, drágább kölcsönből fizetjük ki az IMF-et, szakértők szerint így akár 13 milliárd forintot is veszít az állam. Másodsor, mert bár nem lehet nem egyetérteni azzal – már, ha az ember nem az IMF-től kapja a fizetését –, hogy egy független országnak minél gyorsabban meg kell szabadulni a diktáló valutalaptól, ez a mostani lépés nem több egy választási fogásnál. Magyarország ugyanis nem változtat alapvető helyzetén: az uniós kölcsönt nem fizette ki, ráadásul sehova sem vezet, ha az egyik hitelt másikra cseréljük. Nem tudunk attól a gondolattól sem szabadulni, hogy a várható választási győzelem után hirtelen újra csábos és kívánatos lesz a most kiátkozott IMF. A magyar tőkés elit működési logikája ugyanis ezt diktálja.

2. Már a 11 milliárd dollárt is meghaladja az amerikai Templeton alapjaiban lévő magyar kötvények értéke, ez bő egymilliárddal több, mint három hónapja.

Munkáspárt: Kis kiegészítő a fenti hírhez. Az amerikai alap ezzel már Magyarország legnagyobb hitelezője, egyedül ellenőrzi a 22 ezer milliárd forintnyi államadósság 11,3 százalékát. Bármikor bedöntheti Magyarországot, bármit kérhet a tőkés magyar kormányoktól. Ennyit az IMF-kölcsön és a piaci hitelfelvétel különbségeiről. Vagy hasonlóságairól.

3. Több tízezer egykori MSZMP-tag adatait tartalmazó mikrofilmet hagyott maga után a II. János Pál pápa (volt Köztársaság) téri egykori székházában az MSZP.

Munkáspárt: Mondhatnánk, egyszerű trehányság. De ez valószínűleg több ennél, ez az MSZP mentalitása. Megszabadulni a múlttól, vinni azt, ami pénzért eladható, a többi meg le van... Meg egy jó adag hazug képmutatás: Mesterházy Attila pártelnök szerint ők nem is tudtak arról, hogy mi van a pártházban, hisz ők az új vezetés. Csendben jegyezzük meg: frakcióvezető-helyettesnek és a párt elnökségi tagjának lenni, nos, az speciál nem az egyszeri párttag kritériuma. Márpedig a költözés időszakában Mesterházy ezeket a sarzsikat viselte.

4. A józsefvárosi önkormányzat fizetőssé tette az Országos Baleseti és Sürgősségi Intézet sürgősségi ügyelete előtti parkolót.

Munkáspárt: A történetnél csak az önkormányzat válasza a szebb: „Éppen azért kell a kórházak körül is parkolódíjat fizetni, hogy a betegek részére legyen szabad parkolóhely, és azt ne foglalják el azok az autósok.” A parlamenti és pártposztokat halmozó polgármester, Kocsis Máté eddig is szociális érzékenységről volt híres a kerületben – a hajléktalanok direkt a szívükbe zárták –, de ez már a fideszes gög és pofátlanság netovábbja. Lassan ismételjük, hogy a polgármester úr is megértse: Baleset... Sürgősség... „Azok az autósok” kiszűrésére pedig tessék felvenni egy (két) parkolóort. Figyelhet is, segíthet is. Adtunk egy újabb munkahely-teremtési tippet. Ne köszönni, bevezetni tessék!

5. Az idén az első öt hónapban mintegy 23 százalékkal több energiával fogyott az élelmiszer-kiskereskedelemben, mint az előző év azonos időszakában.

Munkáspárt: Az energiával „talán” okoz pszichés függőséget, másmilyen természetesen a gyártók „még nem találtak”, a fogyasztóvédelem meg talán nem is keresett. Ettől még aligha véletlen, hogy a felmérések szerint elsősorban az alacsonyabb jövedelműek körében ugrott meg a fogyasztása. Az ital nem csak pillanatnyi frissességet okoz, „segít”, hogy bírd tovább a munkahelyi tempót és stresszt. Ez a szegények „gyorsítója”, tömény alkohollal keverve gyorsabban „üt”. Igyál, bódulj, ne gondolkodj – aztán éljen Orbán vagy Bajnai, a mai rendszernek tökéletesen megfelelsz. S nem az energiával miatt.

6. Az Öböl-menti országokban a Ramadán nagyobb üzlet a tévéknél, mint egy focimeccs, mert a nagy böjtölés miatt az emberek hamarabb hazamennek munkából, és emiatt szó szerint megduplázódik a tévé előtt töltött idő.

Munkáspárt: Mert miért éppen a vallásból, a hitből ne csinálnának üzletet? Tiszteletből? Az új pápa választásakor sem tűntek el a reklámok. Nem kérdés, hogy az embert nem értéknek, hanem fogyasztónak tekintik. A „műsor” – számukra – egyszerűbb és több pénzt hoz, mint egy keresztesháború.

7. Németországban kelet-európai vendégmunkásokat, köztük magyarokat éhbérért dolgoztatnak – jelentette be Zollitsch freiburgi érsek.

Munkáspárt: Szeretnénk meglepődni. De azért mégis... Ezt jelenti az EU jogbiztonsága? Ezt jelenti a munkavállalók egyenlősége? Ezt. És még valamit. Kivételesen nem mondunk véleményt, csak egy másik hírből idézünk: „A gazdasági konjunktúra év eleji lassulása ellenére is tovább gyarapodott a német háztartások pénzvagyona az idei első negyedévben.” Ezt jelenti az unió.

NÉGYES METRÓ – VÁLASZTÁSRA

AZ MSZP-SZDSZ ELLOPTA, A FIDESZ MOST KIHASZNÁLJA

Jövő áprilisban, azaz várhatóan mintegy egy hónappal a parlamenti választások előtt indul meg a 4-es metró. A bő húsz éve húzódó, százmilliárdokat felzabáló terv szinte semmit sem javít a főváros közlekedésén.

Tarlós István mosolyogva, tucatnyi kamera előtt büszkén jelentette be: 2014. március 31-től utasokat szállít a négyes metró Budapesten. A főpolgármester persze elismerte, igazából még ez is csak amolyan „utasforgalmi tesztüzem” lesz. Az indulás utáni első évben még vonatkísérő fog utazni a vezetőfülkében, de a szerelvényt nem ő, hanem az automata rendszer fogja vezetni, mivel Budapesten lesz Közép-Kelet-Európa első automata metrója. Később a vezetőfülké falát elbontják, és a szerelvény két végén ki lehet majd látni az ablakokon.

Minden szép, minden jó – mondhatja majd Orbán Viktor a választási kampányban, amikor a stadionnyitóról a fővárosba érkezik metróatvatni. Persze a 4-es metró nem a Fidesz érdeme, legfeljebb azért ünnepelelheti magát, hogy végre lezárta a két évtizede húzódó rémálmot.

FOTÓ: MTI/BELICZAY LÁSZLÓ

Alighanem persze mást már nem is nagyon tehetett volna, az építkezéseket leállítani már lehetetlen lett volna. 1998-ban ezt még megtehették volna. Az állam és a főváros közti megállapodást az 1998-as választások előtt sietve szentesítette Demszky Gábor főpolgármester és Medgyessy Péter pénzügyminiszter. A számos szakember által súlyosan pazarlónak tartott projektet az új kormány luxusberuházásnak titulálta,

és megvonta az építéshez szükséges támogatásokat. 2001 tavaszán aztán a Legfelsőbb Bíróság jogerős ítélete kimondta, hogy Medgyessy Péternek nem volt törvényes felhatalmazása az Országgyűléstől a szerződés aláírására. Tény, hogy a metró-történet az MSZP-SZDSZ lopásainak krónikája. Nekik köszönhetően nőtt a kezdeti 195 milliárd forintról mára 452 milliárd fölé a metró ára. Miért? Elsősorban azért, mert visszautasították Moszkva ajánlatát, hogy az államadósság terhére felépítse a négyes vonalat. Horn Gyulának és a párt lobbistáinak „hasznosabb” volt, ha feldarabolják az államadósságot, és saját cégeiknek játsszák át a busás orosz üzletet. Demszky Gábornak sem kellett az oroszok, az egyértelmű és átlátható lett volna. Jobb volt a metróprojekt minden egyes részére külön üzletet kötni, hiszen így több csurrant-cseppent. A világban szinte egyedülálló módon más-más nemzet más-más cégével szerződtek a szerelvényekre, illetve a biztonsági berendezésekre és automatikára. Vis maiornak, azaz a szállítónak fel nem róható eseménynek fogadták el például azt, ha a szállított szerelvények nem kapnak Magyarországon típusengedélyt.

Hab a tortán, hogy az alig több mint 7 kilométeres méregdrága új metrószakasz szinte semmit sem javít a főváros közlekedésén, az állomások egymást érik, ahol pedig a szerelvények elhaladnak, zömében már megoldott a tömegközlekedés.

A SZUPERGAZDAGOK FIZESSENEK VAGYONADÓT!

„Luxusáfát” vezetne be a kormány – jelentette be Orbán Viktor az MR1-Kossuth Rádióban. Az erről szóló módosításokat már a jövő évi adótörvényekbe akarják építeni. Az eddigi áfakulcsoknál jóval magasabb, 30-35 százalékos áfát vezetne be a kormány a luxuscikkekre – például a nagy értékű autókra, ékszerekre –, hogy igazságosabbá tegye az adórendszert – közölte Orbán Viktor a 180 perc című műsorban. A kormányfő azt mondta, az adórendszerből jelenleg egy kicsi, de jelentős elem még hiányzik – ez lehet a luxusáfa. Az Európai Unió kifogásai miatt egy hasonló típusú adó korábban megbukott, ezért Orbán szerint „újabb nekirugaszkodásra lesz szükség”. A 30-35 százalékos áfakulccsal válhat igazságossá az adórendszer a kormányfő szerint. Jó ötlet, csak kevés. A szupergazdagok ugyanis könnyedén kikerülhetik. Mondjuk, az ékszereket nem itt, hanem Bécsben veszik meg. A kisember viszont nem mehet a tejért, kenyérért Bécsbe. Az alapvető élelmiszereknél az ÁFA legyen 0 százalék. Adóztassuk meg a magyar nagytőkét egyszeri 40 százalékos vagyonadóval és folyamatos 45 százalékos adóval! – mondja a Munkáspárt programja. Az így bejövő pénzből építsünk iskolákat, kórházakat, teremtsünk munkahelyeket!

Nem csak kormányzati terv, hanem konkrétum, hogy augusztus elsejétől a bankbetét kamatja után 16 százalékos kamatadót és 6 százalékos egészségügyi hozzájárulást is kell fizetni. Az állampapírok után nem kell fizetni. Világos! Vegyük el a kisember pénzét! Ritka ugyanis, hogy a kisember állampapírt vesz, a gazdagok annál inkább.

Tehát ismételjük, ez se más, mint a kisemberek újabb megadóztatása. A szabad pénztökével bírók szabadon forgathatják forrásukat állampapírban a pénzpiacon. A dolgozóknak, vagy a nyugdíjasoknak biztos nincs állampapírjuk. A legjobb esetben van egy kis megtakarításuk a bankban. Az állam tehát ösztönzi a gazdagokat, bünteti a szegényebb rétegeket.

MUNKÁSPÁRT: ÉVI 40 EZER BÉRLAKÁST ÉPÍTÜNK!

Az idei első félévben 40 százalékkal kevesebb lakás használatbavételi engedélyt és 30,4 százalékkal kevesebb építési engedélyt adtak ki a hatóságok, mint a múlt év azonos időszakában. A KSH gyorsjelentése szerint így összesen 2680 új lakás épült, a kiadott lakásépítési engedélyek száma 3401 volt. Csak a magyarországi lakások 100 éves megújulási üteméhez viszonyítva évi 43 ezer új lakást kellene építeni.

Még az 1933-as világválság idején is több lakás épült Magyarországon, mint 2012-ben: a 15 ezres szint alatti lakásépítésre 1933-ban és 1925-ben volt példa. Összehasonlításképpen: lakosságárányosan Ausztriában hozzávetőleg hatszor annyi lakás épül, mint Magyarországon.

A lakásépítések alacsony száma a teljes lakásépítési ágazat – így a hazai anyaggyártás, kereskedelem, tervezés, kivitelezés, ingatlanforgalmazás, finanszírozás – további leépülését vonja magával.

Emlékeztetőül: a szocialista Magyarországon volt év, amikor majdnem százezer lakás épült.

A Munkáspárt programjában a következő szerepel: „Adjunk mindenkinek alkotmányos jogot a lakhatáshoz, és teremtsük meg annak a feltételeit, hogy senkit se lehessen kilakoltatni! Állami bérlakás-építési programot hozunk létre!”

A megoldás: évi 40 ezer olcsó állami bérlakás felépítése! ■

SOHA TÖBBÉ HIROSHIMÁT!

„Egy rendkívüli villanás, vakító fény lobbant,
majd jött a borzasztó robaj.

Valami furesét éreztem az arcomon, majd megrémültem
az érzéstől, mintha leolvadna a bőr az arcomról,
kezemről és a karomról.

A nappal szürkületi sötétségbe váltott át.

Minden ködösnek tűnt, mintha fátyol lenne a szemem előtt.

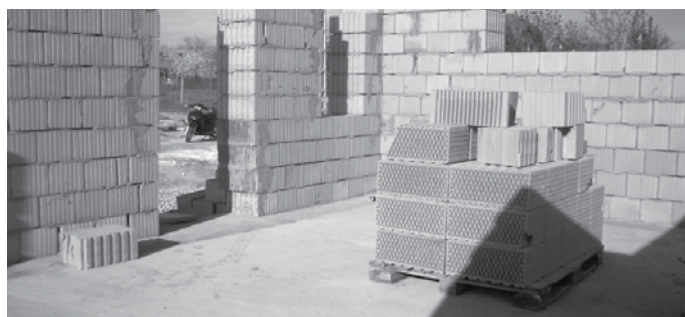
Azon tűnődtem, hogy elvesztettem az érzékeimet?!”

(Egy túlélő)

**Augusztus 6-án, kedden, délelőtt 11.00 órakor
a hiroszimai atomtámadásra emlékezünk
a Szabadság téren lévő Reagan-szobornál.**

Mindenkit szeretettel vár
a Munkáspárt budapesti szervezete!

A KAPITALIZMUS ÁLDOZATAI

NAGYMAMÁM NEVÉBEN

Nagymamám 1912-ben született. Kapitalizmus volt. Szegény világ a nép számára, gazdagság az „urak” számára. 13 évesen kénytelen volt dolgozni, „szolgálni” menni, dolgozni gyerekként éhbérért, gazdagékhöz. Már a szó is tetszetős: szolgálni.

Ez volt a kapitalizmus egyik vívmánya, sok szegény család számára a cselédség, napszámosság, munkanélküliség, adók, vallás, háború ... éhezés, nélkülözés, kilakoltatás, válság, koldulás, gazdagabb országba menni, dolgozni, menekülés mellett.

Oly ismerős, olyan mainak tűnő. Vajon miért? Csak nem azért, mert ma, 2013-ban kapitalizmus tombol hazánkban?

A magyar szocializmus évei alatt nagymamám gyerekei iskolába jártak, tanultak, szakmát szereztek. Nagyagyapám több hold földön gazdálkodott, szántón, szőlőn. Ötven évesen elment 10 évre dolgozni gyárba: „legyen nyugdíjam”. És lett nyugdíja!

Fiuk világéletében maszek kőműves vállalkozóként dolgozott, élt a faluban. Lányuk továbbtanult. Pestre költözött dolgozni, nem Angliába! A szocializmus évei alatt bejárta Kelet- és Nyugat-Európa országait, mert szeretett utazni, világot látni.

Ma azt hazudják az urak a parlamentben, hogy a szocializmusban nem lehetett földed, nem gazdálkodhattál, nem lehetnél vállalkozó, nem utazhattál, embertelen világ volt.

Saját élettapasztalatom mondatja velem, hogy ez hazugság! A tőkés kizsákmányolás ellen volt a szocializmus, azért, hogy legyen mindenkinek munkája, megélhetése, lakása-háza, nyaralója, hogy az egész magyar nép jusson egyről a kettőre! És jutott, gyarapodott! Ma csak a kizsákmányoló réteg gazdagszik, a kizsákmányolt többség elszegényedik.

Régi tőkés trükk: a társadalmi valóság attól függ, hogy mit mondanak róla. Ha nem lesznek „káros” szavak, „tőkés diktatúra” „kizsákmányolás”, hanem helyette piacgazdaságot, demokráciát hirdetünk, akkor a valóságban sem lesz tőkés diktatúra vagy kizsákmányolás. Tehát, a társadalmi élet megváltoztatásához elég hazudni, a szavak értelmén változtatni.

Már csak az a kérdés, mikor ébredsz, kizsigerelt dolgozó?

M.Z.

CSŐDBE VITTÉK A PÁPAI HÚST

A KORMÁNY HIÁBA NYILVÁNÍTOTTA STRATÉGIAI CÉGGÉ, A GYAKORLATBAN SEMMIT SEM SEGÍT

Pénzhajhász, korrupcyanús privatizáció, felelőtlen gazdálkodás, alig burkolt politikai érdek és a család melegágyának számító példátlan 27 százalékos áfakules – a százéves Pápai Hús tönkretételében mindez közrejátszott. A Fidesz-kormány csak ígéretet, a szépen hangzó „stratégiai céggé nyilvánítás” a valóságban fabatkát sem ér. Igaz, az Európai Unió is mindent megtesz a hazai húsipar megsemmisítése érdekében.

Mintegy ötven szakszervezeti tag és szimpatizáns vett részt azon a demonstráción, melyet a Munkavállalók Érdekvédelmi Szervezete hirdetett meg Pápán, a belvárosban – adta hírül az InfoPápa. A demonstrálók a város Fő terén, a Pápai Hús húsáruházánál gyülekeztek, majd a Kossuth utca érintésével a Polgármesteri Hivatalba vonultak, ahol Áldozó Tamás polgármesternek adták át petíciójukat.

Harkai Attila, a Húsipari Dolgozók Szakszervezetének Pápai Alapszervezeti elnöke szerint a tiltakozó akciót azért szervezték meg, mert a Pápai Hús 1913 Kft. vezetése felmondta a munkáltató és a szakszervezet közti kollektív szerződést. „Ennek értelmében a munka törvénykönyve által előírt béreken kívüli juttatások szűnnének meg, ami dolgozónként nettó 10-30 000 forint közötti összeget jelent. Egy olyan cégnél, ahol 70-80 ezer forintos fizetést kap a munkavállalók többsége, ott ez egy nagyon drasztikus változás, a munkavállalók megélhetését veszélyezteti” – mondta.

A szakszervezeti vezető hangsúlyozta: megegyezés hiányában akár a munkabeszüntetésig is elmennek. „Célunk a megállapodás. Mi szeretnénk megegyezni. A felmondástól számított három hónap után szűnik meg a kollektív szerződés. Addigra szeretnénk megoldásra jutni, de egyelőre nem tárgyalnak velünk. Ismerjük a cég állapotát, de nem gondoljuk, hogy a kollektív szerződés eltörlésével javítható a helyzet. Tisztességes munkáért tisztességes fizetést akarunk!” – jelentette ki Harkai Attila.

A Pápai Hús 1913 Kft. július 9-én nyújtott be csődeljárás iránti kérelmet a Veszprémi Törvényszékhez. Közleményükben ismertetik: a törvényszék a csődeljárás lefolytatását végzésben elrendelte, vagyonfelügyelőként a Nemzeti Reorganizációs Nonprofit Kft-t jelölte ki. Emlékeztetnek rá, hogy a céget a közelmúltban a kormány rendeletben stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetnek minősítette, ezért a csődeljárást az erre vonatkozó szabályok szerint kell lefolytatni.

A cég közölte, a Pápai Hús 1913 Kft. jelenlegi gazdasági helyzetében a tulajdonosok nem találtak más megoldást, mint a csődeljárás lefolytatása iránti kérelem benyújtását.

A csődeljárás célja, hogy az adós fizetési haladékokat kapjon, és ennek időtartama alatt megtalálja a megoldást arra, hogy fizetőképességét helyreállítsa, és ennek érdekében csődegyezséget kössön.

A Magyar Közlönyben július 3-án jelent meg az a kormányrendelet, amely szerint a kormány stratégiaileg

kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté minősítette a Pápai Hús 1913 Kft-t. A törvény szerint a kormány rendeletben stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetnek minősítheti azokat a gazdálkodó szervezeteket, amelyek adósságainak rendezéséhez, hitelezőikkel való megegyezéséhez, reorganizációjához nemzetgazdasági érdek vagy kiemelt közérdek fűződik.

Áldozó Tamás, Pápa polgármestere a Pápai Hús legutóbbi rendkívüli közgyűlését követően az MTI-nek elmondta: Politzer József ügyvezetői megbízását visszavonták, és munkaviszonyát azonnali hatállyal megszüntették, helyére határozatlan időre Uzsoy Andrászt nevezték ki. A vezetéváltás okát nem indokolta.

Emlékeztetett, hogy a cégben az önkormányzat április 22-én szerzett tulajdonrészt, azóta a mintegy négyszáz beszállítóval szemben fennálló tartozás rendezésére kétféle milliárd forintot fordítottak, és a velük szemben fennálló kötelezettségeiket folyamatosan csökkentik.

A Pápai Hús 1913 Kft-ben tulajdonos cégek, a Dedeko Kft. és a Nyugat-Agro Kft. március 6-án fogadták el az üzletrészek átruházására tett önkormányzati ajánlatot, így a város 88,4 százalékos tulajdonosa lett a cégnek, a fennmaradó rész a Pápai Víz- és Csatornamű Zrt-nél maradt. A tulajdonosok akkor úgy döntöttek, hogy a Pápai Hús Kft. tőzsdétől csaknem 1,3 milliárd forinttal emelik, addig a cég tőzsdétől 590 millió forint volt.

„OKOS VÉDELME” A PÁPAI HÚS 1913-NAK!

Nehéz eldönteni, hogy melyik konzerv finomabb, melyik virsli roppanósabb, ízletesebb. Pontosabban a szocializmus éveiben elég nehéz volt eldönteni. Ma már sokkal könnyebb.

A Pápai Bécsi Virsli után ma is megnyalja a mesebeli király mind a tíz ujját. Akkoriban, a ma ehetetlen lecsókolbászt az ember jóízűen falatozta, finom magyar paradicsommal, nyersen is. Nem beszélve a virsliről és a dobozolt sonkáról, amitől mennyei érzéseink támadtak. Nem lejárt húsból készült, annyi bizonyos!

1913. május 5-én, mikor Pápán megkezdte működését a városi vágóhíd két vágócsarnokkal, senki sem álmodott arról, hogy 1977-re kombinát lesz, igazi nemzeti kincs, márkanév, kiváló munkahely, étvágygerjesztő falatok előállítója.

Pápa a húsipar gyöngyszeme volt Magyarországon és Európában!

Az 1933-as nagy gazdasági világválság súlyos veszteségeket okozott a cégnek, de megmentették!

PUSZTULÓ HÚSIPAR: AZ UNIÓ SEGÍTHETNE, DE NEM ÉRDEKE

Jelentős gondokkal küzd a magyar húsipar, ezen belül elsősorban a sertéságazat - derül ki a Coface hitelbiztosító cég legfrissebb elemzéséből. A sertéságazat válságát jelzi, hogy az elmúlt egy évben három nagy tradicionális hazai húsipari szereplő (a Kapuvári Húszüzem, a Gyulai Húskombinát és a Pápai Hús 1913) is csőd-, illetve felszámolási eljárás alá került.

A Coface szakértői szerint a csalás melegágyának számító 27 százalékos áfakules - a szakmai szervezetek és a Vidékfejlesztési Minisztérium által kért áfacsökkentésben a kormány nem lépett - csak egy a sok probléma közül, sok cégnél gondot okoz a hatékonyság hiánya is.

A magyar vágóhidak sok esetben az elmaradt fejlesztések miatt korszerűtlenné váltak, ami újabb versenyhátrányt eredményezett számukra. A vidékfejlesztési tárca által kidolgozott sertésstratégia szerint hét év alatt a jelenlegi 3 millió alatti sertésszámot 6 millióra kellene növelni. A jövőben több százmilliárd forintos forrással számol a stratégia, amely az idén 2,6 milliárd forintos keretet biztosít a támogatásokra.

Ez az elhatározás üdvözölhető, ugyanakkor a jelenlegi és leendő sertéstartók kedvét a különböző támogatásokon kívül nyilván azzal lehetne tovább fokozni, ha a sertésfeldolgozó húsipari cégek helyzete és az iparági környezet normalizálódna. Ráadásul az Európai Unió tavasszal nemet mondott a fordított áfa bevezetésére a sertéságazatban, ez fontos lépés lett volna a szektor stabilizálása szempontjából.

Alapesetben az áfát a szállító kiszámlázza a vevőnek, azaz elkéri tőle az ellenértékét, és a szállító ezt az áfa összeget vallja be az államnak (furcsa módon ez utóbbi akkor is igaz, ha a számla nem került kiegyenlítésre). A fordított áfánál a szerepek felcserélődnek: a szállítónak az áfával semmi dolga, azaz nem kéri el azt a vevőtől (áfa nélkül számláz neki), és bevallási kötelezettsége sincs az állammal szemben. Ellenben a vevőre hárul az áfa ellenértékére való „rátétele”, az állam felé való bevallása, és bizonyos esetekben (ha ezt az áfát nem jogosult levonni) a megfizetése is.

A POELS et. Co. nem gondolta, hogy porig kellene rombolni, s azt sem, hogy el kellene vinni máshová. Bár veszteséges volt a termelés, nem akarták elveszíteni az angol piacot, és tartották a gyárat. Pedig akkor nem is volt szocializmus, csak a kapitalizmus működött. Veszteséges, nehéz helyzetükben állami segítséget kaptak, és nem hiába!

A második világháború óriási rombolása után a népi demokratikus rendszer újra felvirágoztatta a gyárat, és 1949-ben létrejött a Pápai Húsipari Vállalat.

1952-ben már újra gyártják a dobozolt sonkát és a belföldi igények kielégítésére hentesáruüzem épült. A nehéz, sokat szidott ötvenes években!

A magyar munkás magának épített akkor. Ő dolgozott a gyárban, saját magának termelte a húskészítményeket magyar sertésből. Igen, akkor volt nemzeti húsipar. Csak az volt!

1993-ban hideg szelek fújtak hazánkban, vitték, aminek nem volt gyökere. Ekkor privatizálták a Pápai Húszüzetet is. 2004-ben már a CARNEX csoport tagja. 2009-ben pedig megvásárolja a Pápai Hús 1913 Kft, 1120 fős létszámával együtt. A szocializmusban több ezer ember dolgozott itt!

A mai tőkés Magyarország kormánya csak beszél a nemzeti intézményekről, termelésről, de nem tesz értük, és a szocializmus sikereinek közelébe sem ér.

A cég küszködik a nehézségekkel, amelyek - köszönhetően a multinacionális terrornak - nyomják a magyar vállalatokat.

A Kormánynak meg kellene vizsgálni az önmaga ellen csődjelzést kérő vállalat helyzetét, az okokat, amelyek idevezettek, s mint stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetet sürgősen helyrehozni.

Önmagában a fizetési haladék kevés. A különböző külföldi katonai kalandokra kiadott pénz tizedéből meg lehetne menteni a megmaradt magyar húszüzeteket.

Nem Anders Fogh Rasmussen NATO-főtitkárnak kell talpat nyalni a pápai reptéren, hanem a hazai problémákkal foglalkozni. A „Smart Defense”(Okos Védelem) leginkább bennünket illet, iparunkat, mezőgazdaságunkat. Nemzetieskedő szólamokból pedig elég volt.

A nemzetért tenni kell!

FOGARASI ZSUZSANNA

MAGYARORSZÁGON A RENDSZERVÁLTÁS ELŐTT 9-9,5 MILLIÓ SERTÉST TENYÉSZTETTEK

ÜDÜLTÜNK

A dél-magyarországi élelmiszeripari vállalat vezetőségi tanácskozásán a résztvevők javasolják, hogy egészségügyi és közösségformáló szempontok alapján célszerű lenne egy észak-magyarországi, jó levegőjű településen vállalati üdülőt építeni.

Egy, a turisztikában jártas, lelkes kolléga az Eger-közeli, Bogácstól és Bükkzsékfürdőtől nem messze fekvő – és még sok más természeti szépséggel megáldott – Bükkzsérc nevű kisközséget javasolja.

A vállalat vezetői azonnal elfogadták a javaslatot, majd egy műszaki brigád helyszíni terepszemléje alapján meghozták a döntést; a cég megveszi a telket és felépíti az üdülőt, hadd erősödjének az alföldi, oxigénszegény levegőn munkájukat végző alkalmazottak.

A közösségépítő tréning alapvető formájaként ezután tavasztól őszig, péntek délutántól vasárnap estig, ki-ki magánautóba zsúfolódva, ki a Sanyi sofőr vezette mikrobuszba ülve, ott ásta, talicskázta, építette a murvász dombhajlaton a vállalati üdülőt.

Az építkezés során szerepcserék alakultak ki; a lakatosok, villanszerelők, kőművesek, karbantartók vezérkedtek, a tisztviselők, az osztály- és főosztályvezetők pedig a kezük alá dolgoztak.

S végül, a „minden jó, ha a vége jó” munka után, a hatszobás, kisemeletes, teraszos, összkomfortos üdülő őszre elkészült. A szomszédban lakó, onnan átjáró gondnok házaspár pedig kinek-kinek főzicskél, vagy éppen igény szerint hozatja az előfizetett ebédet a kocsmából az üdülőknél.

Azok pedig jöttek. Koranyáron és ősszel, szinte jelképes összegért a vállalati nyugdíjasok, nyáron pedig sűrű sorokban a beutalt vállalatiak. Ki-ki autókban becsomagolva, másokat pedig – térítésmentesen az igazgatóság jóvoltából – Sanyi gépkocsivezető fuvarozza, heti, kétheti oda-vissza fuvarokkal.

Aztán – de ennek már húsz éve – a vállalatot privatizálták, nyoma is alig maradt. Az üdülőt rögvest eladták. A fényképek, emlékek maradtak, s beszélnek.

Beszélnek?!

NAGYVÁRI LÁSZLÓ

NYARALÁS AZ ÉHBÉR PARTJÁN

Nyár, szünidő, egy hét nyaralás a magyar tenger déli partján, Széplak-felsőn. A család várta már, én is.

M7-ről letérve, Siófok főutcáján sűrű a forgalom. Három közmunkás szedi az útpadka kövei közül a gazt. Saját ruhában, megtörten, kiábrándultan, segélyért. Nem ám nyugdíjat, gyarapodást, biztos egzisztenciát nyújtó munkahely keretében, hanem az adófizetők pénzén éhbérért! Nesze neked munkásosztály! „Csak annyit érsz, amennyid van”, buggyan ki az úri döllyf megfogalmazása.

Az érem másik oldalán, az úri döllyfnél már van egzisztencia. Nekik jár az adófizetők pénzén több millió forint havonta, autó, telefon, sorolhatnánk. Különböző juttatások, és nem ám minimálbéren bejelentett a munkahely! A tőkésosztály képviselőinek így el lehet tengődni a különböző minisztériumokban, a Parlamentben...

Emlékszem, gyerekkoromban minden nyáron eljutottunk a Balatonra, nem csak mi, hanem a fél ország, plusz a külföldi pihenni vágyók tömege. Nyaraltunk többek közt a vállalat, a szakszervezet üdülőjében, két héten át teljes ellátással, szinte fillérékért. Ha kirándulni mentünk, hideg élelmet csomagoltak az útra. Ez volt a szokás. Az ember számított, nem a pénz. Akkor szocializmus, anno Magyar Népköztársaság. Ma már fillér sincsen, se Népköztársaság.

Magyarország jobban teljesít, olvasni az óriásplakáton.

Olyannyira, hogy a szocializmus gazdasági teljesítményéhez mérni sem lehet. Nem azért, mert olyan jó, hanem mert akkora nulla.

Szállás is van a vendéglőnél, ahova betértünk este vacsorázni. A tulajdonos kedvesen fogad bennünket. Elmondása szerint 48 éve vendéglátózik, látni rajta, hogy jól megy neki. Tipikus magyar vállalkozóként működik. Felszolgáló, szakács, mosogató – minden alkalmazott minimálbéren bejelentve. Lesz majd jó nyugdíjuk, no meg adócsalás is, de ez a szokás hazánkban. Így természetes ebben a szép demokráciában.

Szóval a tulajt és családját jól eltartják dolgozói. 12 óráznak szabadnap nélkül. Megköveteli a nyári szezon, no meg a polgári demokrácia. A vállalkozó mégis panaszkodik. Nincs fejlesztés, bezárnak sokan. Gondozatlan üdülőterületek vannak. Német törzsvendégei, négy család nem jön idén, mert megszűnt a munkahelyük. Magyarok sem jönnek, Szép kártya ide, Szép kártya oda, kevés a betérő fogyasztó.

A Balaton Sound napjai voltak jók. Volt fogyasztás, tömeg a parton, élet lüktetett, úgy, mint a szocializmus idején. Ma újra kevesen napoznak a parton, kevesen fürödnek a vízben, pedig az idő jó.

Akkor hol lehet a hiba? Alapvetően sok a hiányosság, valóban. De a vak is látja, a legnagyobb baj ezzel a rendszerrel van!

MEGYES ZOLTÁN

GELLÉRI ANDOR ENDRE

105 ÉVE SZÜLETETT A MUNKÁSÍRÓ

Született munkásíró. Mondhatnám úgy is: munkásírónak született.

Az olyan klasszikus novellák, mint a Munkám akadt, Egy fillér, Zsíros kenyér és alma, akarva-akaratlanul is megtetszettek nekem, mint egy nyomorúságos kor hű és ideges, zaklatott, de mégis „tündéri realista” lenyomata.

Mikes Lajos és Osvát Ernő fedezte fel őt igazán. Ahogy Mikes meg is állapította róla: ez a lelki, belső vívódás – ez mind jele a tehetségnek. Mármint Gelléri prózaírói tehetségének.

Már tizennyolc éves korában megjelent első novellája az Estben, majd huszonhárom évesen A nagymosoda című regénye megnyerte a Mikszáth Kálmán regénypályázatot.

Első elbeszéléskötetéről, a Szomjas inasokról számtalan kiváló írónk írt elismerő kritikát, mint például Németh László, Márai Sándor és Szabó Lőrinc. Aztán ez a zsidó proletár-harcos joggal kap 1934-ben Baumgarten-díjat.

Életében még ezután három novelláskötete jelent meg. Egyik novellája Füst Milánnak is szemet szúr, akivel ettől kezdve barátság, mester és tanítványi kapcsolat alakul ki. Szerencsétlen írónk, akit még 1933-ban megfosztanak kilencévi tisztviselői munkájától a fasiszta zsidótörvények miatt, talán még nagyobb lendülettel tudott az aljas megaláztatás miatt alkotni. A Baumgarten-díj átvétele után Halász Gábor ír méltató tanulmányt az íróról a Nyugatban. Több hetet Olaszországban

tölt, s ezután jelenik meg Hold ucca címen második novelláskötete. Harmadik novelláskötete Kikötő címen jelenik meg 1935-ben. Benne Az Ukránok kivégzése című novellájával, amelyben Sallai Imre és Fürst Sándor emlékét idézi. Ekkor nyeri el a Nyugat novellapályázatának díját.

1936-ban Kardos László tolla nyomán tanulmány jelenik meg róla a Nyugatban, egész addigi munkásságának részletes elemzésével. 1937-ben házasságot köt Dreier Juliannával. Mint fiatal házaspár, az V. kerületi Alkotmány utca 18-ban laknak Gelléri apjának 1938-ig bekövetkező haláláig. Ezután Óbudára költöznek vissza. Ez lesz az író utolsó otthona.

Gelléri apjáról nem feledkezett meg, az ő emlékére megjelenteti a Villám és esti tűz című kötetet. Erről a kötetéről barátja, Füst Milán ír méltatást a Nyugatban.

1940-től kezdve folyamatosan behívják munkaszolgálatos állomáshelyekre. Monor, Aszód, Nagykáta, Jászberény, Gyertyánliget – az élő pokol színhelyei. Ezekben az időkben írja utolsó remekét, és kezdi el az Egy önérzet történetét, amelyet 1944-ig ír. Ekkor végleg el kell hagynia otthonát, elszakítják családjától. 1945 márciusában Mauthausenbe, innen április közepén a guns kircheni lágerbe kerül. A tábort május 4-én felszabadítják az amerikai csapatok. Még éppen megéli a felszabadulást, de egy osztrák kórházban végelgyengülés és flekktífusz következtében meghal.

Ő is, akárcsak József Attila, nagyobb elismerést érdemelt volna. És szebb halált. Nem koncentrációs táborban való elpusztulást. Polgári foglalkozását nézve sok körben mozgott. Eredetileg műszaki technikumot, fém- és vasipari végbizonyítványt szerzett. Volt gyári rajzoló, kelmefestő, ügynök, hivatalnok, gyermeknevelő - s közben sokszor munkanélküli. Apja lakatossegéd volt, akihez ambivalens érzelmek fűzik. Kedvéért sportol sokáig lelkesen, oly szívóssággal, hogy gyöngye, betegségekre hajlamos testalkata ellenére kifejezetten kiváló, egy időben a sportpályákon számon tartott diszkoszvető is lesz belőle.

S én joggal felteszem a kérdést, hogy lehet az, hogy csak egy hasonló lelkivilágú, netán maga is munkáscsaládból származó író figyel fel erre a hányatott sorsú zsidó, proletár íróra?

A szegénység, a mellőzöttség, a nyomor, a megalázottság és kizártság átérzése talál csak rokonlélekre ebben az íróban. Neki is Gorkij proletármélysége adott útravalóul írói koncepciót és önkifejezést vidámnak nem mondható novelláihoz. Mint még sok más magyar írónak is, az ő korában. És sorolhatni Arany, Andersen, Csehov, Kafka hatását a tömörre szabott Gelléri novellákban.

Ábrándozó volt, valóban azért írt, hogy szebbé tegye a szenvedő, megalázott emberek életét.

S mint tehetséges írónknál szokás, hogy amit hall, amit olvas, szinte akaratlanul is ragad rá. Amit megél, abból érdekes mese lesz.

Ha Gelléritől olvasok egy novellát, azt érzem, hogy igen, ilyen a munkások és munkanélküliek nyomorgó, szájalmat ébresztő világa, amiből szinte nincs kiút.

Talán egy kicsi: Gelléri Andor Endrét olvasni.

A KOMMUNISTA MOZGALOM HELYZETE ÉS TÁVLATAI KELET-EURÓPA ORSZÁGAIBAN

A 21. század első évtizedében a kelet-európai kommunista mozgalom új fejlődési szakasz előtt áll. A pártok kimerítették a korábbi, szocialista korszakból hozott politikai és személyi tartalékokat, ugyanakkor egyre hatékonyabban alkalmazkodnak a tőkés politikai viszonyokhoz. A válság viszonyai között a pártok olyan politikai erőként léphetnek fel, amelyek alternatívát mutathatnak a dolgozó tömegek és az egyes nemzetek túlélésére is.

MEGVÁLTOZOTT VILÁG

A kelet-európai kommunista mozgalom helyzetét több tényező határozza meg:

1989-től kezdve – Belaruszt leszámítva – minden országban végbement a tőkés rendszerváltás, azaz a közösségi tulajdonra és tervgazdaságra épülő szocializmust felváltották a magántulajdonra és piacgazdaságra épülő kapitalizmussal. A kelet-európai pártok nem rendelkeztek tapasztalattal arról, hogy miként kell működni a tőkés rendszer viszonyai között.

A kommunista pártok, amelyek évtizedeken át gyakorolták a politika hatalmat, egyik percről a másikra elveszítették a hatalmat, és ellenzékbe kerültek. E pártok nem rendelkeztek az ellenzékben végzendő munka tapasztalataival sem, ezt is meg kellett tanulni.

A tőkés rendszerváltás azt eredményezte, hogy a kommunista pártok elveszítették hagyományos társadalmi bázisukat, vagy az jelentősen átalakult. A hazai ipar privatizálása, jelentős részben a külföldi tőke részvételével, az ipari termelés drasztikus csökkenése oda vezetett, hogy a munkásosztály minden országban lényegesen csökkent. Átalakult a szerkezete is. A korábbi nagyüzemi munkásság helyébe a zömében kis üzemekben dolgozó munkásság lépett. Megjelent a külföldi cégek által foglalkoztatott munkásság köre is, amely korábban nem létezett.

A korábbi szocialista országok mezőgazdaságát jórészt szétzúzták. A termelés mindenütt drasztikusan csökkent. A szövetkezeti parasztság a szövetkezetek, kolhozok feloszlásával megszűnt létezni. A falvakban kis- és középparaszti gazdaságok jöttek létre, illetve iparszerű agrártermelés néhány nagy tulajdonossal és a szegény agrárproletáriátus tömegeivel.

A tőkés rendszerváltás együtt járt a munkásosztály hagyományos szervezeteinek, a szakszervezeteknek gyengülésével, sőt szétesésével. Magyarországon például a szocializmus éveiben a dolgozók 90 százaléka tagja volt valamelyik szakszervezetnek. Napjainkban mindössze 12 százalékos szervezettel dolgozó. A többi kelet-európai ország esetében is 10-20 százalékos szervezettségről beszélhetünk. Oroszország eltérő tendenciát mutat. Itt a dolgozók 80 százaléka tagja a szakszervezetnek, de sok vélemény szerint a szakszervezetek nem önállóak, és csökkent az emberek bizalma is.

A pártok többsége elveszítette korábbi anyagi bázisát. A pártoknak a semmiből kellett működésük feltételeit megteremteni.

A kelet-európai kommunista pártoknak olyan helyzetben kellett az elmúlt két évtizedben működniük, amikor az egész

nemzetközi kommunista mozgalom szervezeti és ideológiai válságban volt, és – bár kisebb mértékben – van ma is. E válság annak a következménye, hogy a nemzetközi tőkés erők óriási támadásának eredményeként az 1990-es években megszűntek az európai szocialista országok. A tőke világméretű győzelmét ünnepelte. A kommunista pártok világszerte elveszítették tagságuk jelentős részét, megszűnt szervezeti egységük, és ideológiai téren megnőtt a reformizmus és a polgári ideológiák hatása.

HARC A TÚLÉLÉSÉRT A TŐKE ELLEN

A kommunista pártoknak számos feladatot kellett megoldaniuk az elmúlt évtizedekben. Mindenekelőtt a tőke átfogó politikai, ideológiai, jogi és gazdasági támadásával szemben biztosítaniuk kellett a pártok túlélését.

A tőke különböző formákban igyekezett a kommunista pártokat megsemmisíteni. Oroszországban és a volt Szovjetunió más országaiban egy időre betiltották a kommunista pártokat.

Az EU keleti tagállamaiban nem tiltották be a kommunistákat, de több országban, így Horvátországban, Romániában nem lehet pártot kommunista néven bejegyezni. 2013. január óta Magyarországon sem viselheti egy szervezet a kommunista nevet.

Az új tőkés hatalom viszonya a kommunista múlthoz eltérő. Oroszországban a mindenkori elnöknek számolni kell azzal, hogy a mai oroszok jelentős része a szovjet időkben nőtt fel, és Oroszország igazi sikereit éppen a szovjet korszakban élte meg. A tőkés hatalom ezért sok mindent elfogad a szocialista múltból.

Kelet-Európa sok más országában erőteljes antikommunista hadjáratok folynak. Magyarországon 1993 óta tilos a vörös csillag és a sarló-kalapács nyilvános használata. Néhány éve Lengyelországban és Litvániában is tilos, sőt még Moldáviában is.

A magyar alaptörvény 2013. áprilisi IV. módosítása kimondja: „Az 1990-ben lezajlott első szabad választások révén a nemzet akaratából létrehozott, a jog uralmán alapuló állami berendezkedés és a megelőző kommunista diktatúra

összeegyeztethetetlenek. A Magyar Szocialista Munkáspárt és jogelődjei, valamint a kommunista ideológia jegyében kiszolgálásukra létrehozott egyéb politikai szervezetek bünöző szervezetek voltak, amelyek vezetői el nem évülő felelősséggel tartoznak.”

2007-ben a magyar kommunisták teljes vezetőségét bíróság elé állították. A közelmúltban Algerdis Paleckis, a litván Szocialista Népfrent vezetője ellen folyt bírósági eljárás. A Cseh Köztársaságban betiltották a KSCM ifjúsági szervezetét, és a pártot is folyamatosan betiltással fenyegetik.

Ideológiai téren folyik a nacionalista propaganda. A kommunizmus és a fasizmus közé egyenlőségjelet tesznek, ezzel is igyekeznek a kommunista pártokat lejáratni és felszámolni.

Az Európai Unió, az Európai Parlament számos határozatával támogatta és ösztönözte a kommunista-ellenes kampányt, a kommunista mozgalom felszámolását Kelet-Európában.

A tőkés erők sokoldalú támadása ellenére a kelet-európai kommunista mozgalom nem sikerült megsemmisíteni. Bár a pártok nehéz politikai és anyagi körülmények között küzdenek, a térség politikai életének lényeges politikai tényezői maradtak.

ELVÁLÁS A SZOCIÁLDEMOKRÁCIÁTÓL

Ugyancsak fontos feladat volt, hogy a kelet-európai kommunista pártok szembenézzenek a szociáldemokrácia problémájával, és kialakítsák viszonyukat a szociáldemokrata pártokhoz.

A volt szocialista országok kommunista és munkáspártjainak sajátossága volt, hogy a II. világháború után az egykori kommunista pártok összeolvadtak a korábbi szociáldemokrata pártokkal.

Így jött létre például Magyarországon a Magyar Kommunista Párt és a Magyarországi Szociáldemokrata Párt összeolvadásából a Magyar Dolgozók Pártja. 1956-ban, a szocializmus megdöntésére irányuló magyarországi események során a szociáldemokraták önálló pártot alakítottak. A szocialista rendszer konszolidálásakor azonban a kommunisták és szociáldemokraták ismét egy pártba, a Magyar Szocialista Munkáspártba szerveződtek. 1989-ben az egységes pártot feloszlatták, és így jött létre a szociáldemokrata vonalat képviselő Magyar Szocialista Párt és a kommunista irányvonalat képviselő Magyar Kommunista Munkáspárt.

Szlovákiában az egykori kommunista párt 1990-ben átalakult Demokratikus Baloldali Párttá (Strana demokratickej ľavice, SDL), amely 2004-ben, egy újabb átalakulás után nyerte el mai alakját az Irány – Szociáldemokrácia (Smer – sociálna demokracia, Smer-SD) párt formájában, ami jelenleg a kormánypárt Szlovákiában. A kommunista vonulat képviselői pedig 1992-ben a jelenlegi Szlovák Kommunista Pártba (Komunistická strana Slovenska) tömörültek.

A volt szocialista országokban is több párt jött létre szocialista, szociáldemokrata néven. Ezek a pártok alapvetően különböznek a nyugatiaktól abban, hogy nincs semmilyen szociáldemokrata múltjuk, nincs szakszervezeti háttérük, hagyományaikban sem kötődnek a munkássághoz. Ezek a pártok, köztük a Magyar Szocialista Párt is, a kezdettől fogva az 1989-90-es tőkés ellenforradalmak aktív résztvevői voltak, és a kapitalista rendszer egyik pillérévé váltak. Feladatuk a dolgozói tömegek félrevezetése, manipulálása, a kapitalizmus megszilárdítása.

Az újonnan kialakult szociáldemokrata pártok mindenütt

igyekeztek lefoglalni az egész baloldali politikai mezőt. A kommunistákkal való együttműködéstől elhatárolódtak, ezzel is hangsúlyozva, hogy polgári pártoknak tekintik önmagukat. A szocialista-szociáldemokrata pártok mindenütt arra törekedtek, hogy elvegyék a kommunista pártok szavazóit, és a gyengébb szervezeti és anyagi feltételekkel rendelkező kommunistákat kiszorítsák a politikából.

A Szlovák Kommunista Párt például egyetlen egyszer, 2002-ben jutott be a parlamentbe. Ebben az időszakban a szocialisták súlyos korrupciós botrányokba keveredtek. A szlovák társadalom kritikusan fogadta az ország csatlakozását a NATO-hoz, és a tömeges privatizálást. A szocialisták romjain a kommunisták bejutottak a parlamentbe. 2006-ra azonban a szocialisták új pártot hoztak létre a karizmatikus Robert Fico vezetésével, és visszaszerezték a kommunisták szavazatait.

Lengyelországban az egykori Lengyel Egyesült Munkáspártból az 1990-es években különböző szociáldemokrata pártok jöttek létre, amelyek 1991-ben megteremtették a Demokratikus Baloldali Szövetséget (Sojusz Lewicy Demokratycznej, SLD). A koalíciónak sikerült elhítenie az emberekkel, hogy a tőkés viszonyok ellenében képviseli a dolgozókat. A koalíció léte rendkívüli mértékben korlátozta a kommunista erők szerveződését. Ezzel is magyarázható a lengyel kommunisták erőtlensége.

A Szovjetunióban ilyen folyamat nem volt. 70 év alatt az SZKP egykori szociáldemokrata elemei kikoptak, eltűntek. Ennek tudható be, hogy Oroszországban nem jött létre erős szociáldemokrata mozgalom vagy párt. Mihail Gorbacsov ugyan próbálkozott egy nyugat-európai típusú szociáldemokrata párt létrehozásával, de sikertelenül. A Gennagyij Zjuganov vezette Orosz Föderáció Kommunista Pártja számára ez azt az óriási előnyt jelenti, hogy nincs szociáldemokrata konkurencia. Így a KPRF magához tudja gyűjteni lényegében az összes baloldali szavazatot.

A kommunista pártok alapvetően egyformán ítélik meg a szociáldemokrácia jellegét, ugyanakkor különböző megítélések vannak azt illetően, hogy milyen mértékben lehet együttműködni a szociáldemokratákkal. Csehországban például a 2012. évi regionális választásokon a KSCM nagyon jól szerepelt. A szociáldemokrata párt kereste a kommunistákkal való együttműködést. Ennek következtében a helyi politikában kialakult egy valóságos együttműködés. Egyesekben ez azt a véleményt erősíti, hogy a két párt országos szinten is összefoghat. Erre 24 éve nem volt példa, s sokan óvnak attól, hogy ilyen együttműködésben a kommunisták feladnák arculatukat, ahogyan ez számos nyugati országban is történt.

(Folytatjuk)

ALGERDIS PALECKIS, A LITVÁN SZOCIALISTA NÉPFRENT VEZETŐJE

AHOL TUDTUNK, SEGÍTETTÜNK

BARÁTI TALÁLKOZÓ A KOREAI HÁBORÚ BEFEJEZÉSÉNEK 60. ÉVFORDULÓJÁN

A Munkáspárt budapesti szervezete baráti találkozón emlékezett meg a koreai háború befejezésének és a koreai nép győzelmének 60. évfordulójáról.

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke beszédében emlékeztetett arra, hogy a koreai háború a magyar és koreai nép kapcsolatában is fontos állomás volt. Mi nem ismertük egymást, nem tudtunk egymásról. Akkor, 1950-ben a történelem egymásra utalt bennünket.

A fiatal Magyar Népköztársaság segített, ahol tudott a koreai népnek. Az 1950-es években csaknem ezer észak-koreai fiataalt fogadtunk Magyarországon. A legfiatalabbak a Szabadság-hegyen felállított Kim Ir Szen Iskolában, majd a Húvösvölgyben megnyitott Pak Den Áj Gyermekotthonban kezdték meg tanulmányaikat.

Magyarország egy komplett kórházat adott a KNDK-nak. A Rákosi Mátyás Kórházban 1950 és 1957 között nyolc orvos-egészségügyi csoport váltotta egymást, több mint 100 orvossal, egészségügyi dolgozóval és kiegészítő személyzettel.

Az MDP országos gyűjtést indított a koreai nép megsegítésére. Az MDP KV Agitációs és Propaganda Osztály 1950 őszi jelentésében megállapította, hogy

már az első hetekben „mintegy 600-700 000 emberre tehető az eddigi adakozók száma. Az adakozók túlnyomó többsége – megállapításunk szerint – az üzemi dolgozók és a városok lakosaiból adódik. Az átlag-felajánlás személyenként 8-10 forint”. Ebben az időben egy átlagos magyar dolgozó havi fizetése 652 forint volt.

Kim Jong Sok, a KNDK nagykövetségének tanácsosa elmondta, hogy az Egyesült Államok saját, és 15 szatellitország hadseregének 2 millió katonáját mozgósította a KNDK megszállásához, s nagy mennyiségű hadianyaggal is hozzájárult a háborúhoz. Akkor az Egyesült Államok azt mondta, mindössze pár nap, és véget ér a háború. A KNDK azonban két évig harcolt, és legyőzte az imperialisták szövetségét.

Utalt arra, hogy a KNDK mai vezetése új stratégiát határozott meg: egyszerre építi a gazdaságot és a nukleáris fegyveres erőket. A KNDK nukleáris fegyveres ereje a nemzet életét képviseli, és mindaddig nem mondhatunk le róla, amíg a világon léteznek imperialisták és létezik nukleáris fenyegetés – hangsúlyozta a diplomata.

A rendezvény keretében érdekes technikai bemutatót tartottak a Magyar-KNDK Barátság Rádióklub tagjai, köztük Benyovszky Gábor, pártunk KB tagja (képünkön). A jubileumi eseményre telepített különleges rádióállomással százával hoztak létre összeköttetéseket számos európai és ázsiai ország rádióamatőrével. ■

A GÖRÖG NÉP NEM HAGYJA MAGÁT

Július 18-án megszavazta az athéni parlament az újabb gazdasági megszorításokat tartalmazó jogszabálycsomagot, amely nélkül Görögország nem kapná meg az Európai Uniótól és a Nemzetközi Valutaalaptól (IMF) kapott hitel újabb részletét. Az új intézkedések tömeges elbocsátásokat tesznek lehetővé a közszférában, a következő években akár 15 ezer ember is elvesztheti az állását. A csomag emellett egy luxusadó bevezetését is tartalmazza, ezzel mások mellett az úszómedencével rendelkező házak vagy luxusautók tulajdonosait sújthatják.

A döntést megelőző napokban a görög lakosság sztrájkokkal és tüntetésekkel tiltakozott a tervek ellen, különös tekintettel az elbocsátásokra. A demonstrációk élén haladt a Görög Kommunista Párt (KKE), a hozzá közel álló PAME és a PASZOK szakszervezet is, mintegy 65 városban vonultak az utcákra. A KKE akkor közleményében azt írta: a tervezet az üzleti élet igényeihez, nem

pedig az emberek érdekeihez alakítja a minimálbért, beletapos a munkavállalók jogaiba, leépíti a jóléti állam és az egészségügy maradványait, és az újabb adósarcok tragikus következményekkel fogna járni a munkásokra és családjaikra.

Dimitris Koutoumpas, a KKE új főtitkára egy tüntetésen elmondta: az 500 euró alatti minimálbér pont az éhhalálra lesz csak elegendő. „Az embereket megfojtó helyzetből gyors, tömeges ellentámadásra kell váltani. Saját kezünkbe kell vennünk a jövőnket, nem fentről várni a megoldást!” - hangsúlyozta Koutoumpas.

Görögország 2010 óta összesen 240 milliárd euró értékű hitelszerződést kötött nemzetközi partnereivel. Ezekért cserében súlyos bércsökkenéseket, elbocsátásokat és adóemeléseket kellett vállalnia, ami viszont hatéves recesszióhoz és 27 százalékos munkanélküliséghez vezetett. Az Európai Bizottság és az Európai Központi Bank a következő héten az esedékes forrás felszabadításáról, majd az IMF igazgatótanácsa 1,7 milliárd eurós hitelrészlet folyósítását engedélyezte, így Athén összesen 5,8 milliárd euróhoz jutott.

A szavazás másnapján látogatott Athénba Wolfgang Schäuble német külügyminiszter, a görög főváros központi részeiben ezért betiltották a tüntetéseket. Aznap reggel 9 és este 8 óra között nem mehetett az utcára semmilyen háromnál több fős, transzparenssekkel felszerelt és szlogeneket kiáltó csoport. Az utcákon 3500 rendőr járőrözött, a központi metróállomásokat is lezárták. Schäuble azért látogatott újra Görögországba, hogy 100 millió eurót ajánljon fel a gazdasági növekedés beindítása érdekében, az embereket azonban azzal vádolják, a pénzért cserébe szigorító megszorító politikát kényszerít az országra. ■

PÁRIZS NEM TŰRI A FASIZMUST

Újabb két szélsőjobboldali csoportot oszlatott fel elnöki rendelettel szerdán a francia kormány. A L'Oeuvre française (Francia mű) és a Jeunesses nationalistes (Nacionalista fiatalok) elnevezésű szervezeteket is gyűlöletkeltéssel és erőszakra uszítással vádolja a kormányzat.

Két héttel ezelőtti ülésén három csoportot, a Harmadik út (Troisième voie), a Forradalmi Nacionalista Fiatalok (Jeunesses nationalistes révolutionnaires, JNR) és az Álmodozás kedve (Envie de rever) elnevezésű egyesületet oszlatta fel a kormány, miután azok szimpatizánsai részt vettek abban a verekezésben, amelyben június 6-án életét vesztette egy antifasiszta diák Párizsban.

Az 1968-ban alapított L'Oeuvre française a belügyminiszter szavai szerint idegengyűlölő és antiszemita ideológiát, valamint holokauszt-tagadó és rasszista nézeteket terjesztő egyesület, amely a (II. világháború idején a nációkkal való) kollaborációt és a Vichy-rezsimet élteti, rendszeresen megemlékezik Pétain marsallról (aki 1940–1944 között a Vichy-Franciaország köztársasági elnöke volt) és a korszak más, kollaboráns politikusairól.

Valls szerint a szervezet magánmilíciaként működött, és félkatonai jellegű kiképzőtáborokat szervezett.

Francois Hollande államfő elnöki rendelettel feloszlatta a Jeunesses nationalistes-ot is, amely a belügyi tárca vezetője szerint szintén gyűlöletet és erőszakot szított, a kollaborációt éltette, megemlékezett a francia milicistákról és a Waffen-SS katonáiról, és egyes tagjai náci karlendítéssel köszöntötték egymást. Ez utóbbi szervezetet a L'Oeuvre française egyik alszervezeteként 2011 októberében alapította Alexandre Gabriac, a szélsőjobboldali Nemzeti Front korábbi tagja, akit azután zártak ki Marine Le Pen pártjából, hogy egy fotón náci karlendítés közben volt látható. Az elsősorban Lyon környékén tevékenykedő Jeunesses nationalistes az utóbbi hónapokban több erőszakos akciót szervezett a melegházasság engedélyezése elleni tüntetések végén, amikor tagjai összetűztek a rendfenntartókkal.

A MONCADA LEGENDÁS OSTROMA

Hatvan éve, 1953. július 26-án rohamozták meg Santiago de Cubában a kubai diktatúra ellen felkelő, Fidel Castro vezette forradalmárok a Moncada-laktanyát. Az akció ugyan kudarcba fulladt, de a karibi szigetországban ezt tekintik a forradalom igazi kezdetének.

Az egykori spanyol gyarmat, Kuba a 20. század közepén az Egyesült Államok befolyása alatt állt, amerikai kézben volt a cukornád-ültetvények, a cukorgyárak és a bányák nagy része. Az ország élén egymást váltották az amerikai érdekeket kiszolgáló korrupt kormányok és diktátorok. A legtehetségesebbnek Fulgencio Batista bizonyult, aki 1935-től volt a hadsereg főparancsnoka, majd 1940-ben demokratikus választások révén került az elnöki székbe.

Bár ügyelt saját gyarapodására is, hatékonyan vitte az ügyeket, ráadásul négyéves mandátumának letöltése után – szokatlan módon – visszavonult, és Floridában élvezte vagyonát. Amikor 1952-ben puccsal tért vissza a hatalomba, a tönk szélére került Kubában viszonylagos népszerűség övezte. A hozzá fűzött remények azonban gyorsan szétfoszlottak: Batista immár korrupt, véreskezű zsarnoknak bizonyult, aki feloszlatta a parlamentet, törölte a választásokat, betiltotta a pártokat, és szégyentelenül tömte zsebéit. A diákság és az értelmiség tüntetésekkkel, a munkásság sztrájkokkal tiltakozott, amire a terror erősödése volt a válasz.

A diktatúra elleni fegyveres harc szervezéséhez egy fiatal ügyvéd, Fidel Castro kezdett hozzá testvérével és néhány barátjával. A maroknyi fiatal azt tervezte, hogy katonai egyenruhába öltözve, konvojban jutnak be az ország második legnagyobb erődjébe, a sziget keleti részén fekvő Santiago de Cuba melletti Moncadába, amelyet elfoglalnak, egy kisebb csoport pedig a közeli Bayamóban foglal el egy laktanyát. Az itt tárolt fegyverek megszerzése után visszavonulnak a hegyekbe, és gerillaháborút kezdenek, amelyhez reményeik szerint hamarosan tömegek csatlakoznak. A 138 támadó külön-külön utazott Santiagóba, ahol 1953. július 26-án hajnalban egy farmon gyülekeztek. Azért választották ezt az időpontot, mert előző nap zajlottak a környék védőszentjének ünnepei, és arra számítottak, hogy a katonák ébersége lankad, de bíztak a meglepetés erejében is. Az akció azonban - a gondos tervezés ellenére - az első pillanattól fiasónak bizonyult. A konvoj egyik autója defektet kapott, kettő eltévedt Santiago utcáin, ráadásul az egyik vitte a komolyabb fegyvereket. A kapuőrséget még sikerült

lefejeverezniük, de egy őrző észrevette őket, és még azelőtt riadót fújt, hogy a támadók az épületekig eljutottak volna. A tízszeres túlerőben lévő katonák rövid idő alatt felülkerekedtek az elavult kézfegyverekkel tüzelő támadókon, így Castro elrendelte a visszavonulást. Kudarcba fulladt a bayamói támadás is. Mivel az akcióban kéttucatnyi katona meghalt, bosszúszomjas társaik az elfogott támadókat megkínozták, majd a helyszínen kivégezték. Összesen 61-en vesztették így életüket.

A Sierra Maestrába menekült Castróra és néhány társára egy őrmester akadt rá öt nappal később, aki az azonnali felkoncolást elrendelő parancs ellenére „csak” letartóztatta őket. Batista látványos pert akart, így a Moncada támadóinak 1953. szeptember 21-én kezdődött tárgyalására a közönséget és az újságírókat is beengedték. Ez hatalmas hibának bizonyult: Fidel Castro, aki ügyvéd lévén maga látta el védelmét, október 16-án hatalmas védőbeszédet mondott, amely a híres „A történelem fel fog oldozni” szavakkal zárult. Castro már akkor sem tagadta meg önmagát, öt órán keresztül szónokolt. A bíróság persze nem mentette fel, tizenöt év börtönbüntetésre ítélték.

Batista 1955-ben elkövette második végzetes hibáját, amikor a közvélemény nyomására szabadon engedte Castrót, aki társaival Mexikóba távozott. Itt szervezkedtek tovább, majd 1956. november 25-én a Granma nevű vitorlás hajó fedélzetén újfent nekivágtak Kuba felszabadításának. A december 2-án partra szálló csoportot árulás révén három nap múlva meglepték a hadsereg erői, az összecsapás után csak 12-en maradtak életben. A túlélők, köztük Fidel, testvére, Raúl és Ernesto (Che) Guevara a Sierra Maestra hegyeiben szerveztek gerillamozgalmat a gyűlölt Batista-rezsim ellen. Az egyre növekvő „felkelő hadsereg” sorra aratta a győzelmeket, Batista 1958. december 31-én elmenekült, 1959. január 1-jén Che Guevara, majd Fidel Castro egységei is bevonultak Havannába. A Moncada-laktanyát a forradalom győzelmét követően iskolává alakították át, falain mementóként meghagyták a lövedékek becsapódásának helyeit, a Santiagóba vezető műút mentén pedig emlékművet állítottak az egykori támadás minden egyes halottjának. ■

HATVAN ÉVES A KUBAI FORRADALOM

Kilenc latin-amerikai, illetve karibi állam- és kormányfő ünnepelte együtt a kubai forradalom kezdő eseményének, a Moncada laktanya ostromának 60. évfordulóját július 26-án Santiago de Cubában.

A házigazda Raúl Castrón kívül Bolívia, Nicaragua, Uruguay és Venezuela, valamint négy kisebb szigetszág elnöke vett részt a forró napsütésben, tízezer helybeli és külföldi meghívott részvételével tartott megemlékezésen, amelyen a tábornoki egyenruhához szalmakalapot társító Raúl Castro az antiimperializmus és a latin-amerikai szolidaritás fontosságáról beszélt.

Hasonló szellemben szólalt fel Evo Morales bolíviai, Nicolás Maduro venezuelai, José Mujica uruguayi és Daniel Ortega nicaraguai elnök is. Morales szerint „a kubai forradalom a világ és Latin-Amerika összes antiimperialista forradalmának a szülőanyja” és „ma is ihletforrás az imperializmus és a kapitalizmus elleni folyamatos harcban”. Mujica azt hangsúlyozta, hogy „ez a

forradalom a lényegét tekintve a méltóság forradalma volt”. Daniel Ortega szerint „az imperializmus legbrutálisabb agressziójának kitett Kuba a legjobb tanúsága annak, hogy meg lehet védeni a szabadságot, a szuverenitást, az igazságot, a függetlenséget és a népek jogait”.

Raúl Castro beszéde a történelemről szólt, és azt mondta, hogy „elteltek az

évek, de a forradalom most is az olyan fiatalok forradalma, mint amilyenek mi voltunk 1953. július 26-án”. Ezzel kapcsolatban kijelentette: „már folyik a vezetés lassú és rendezett átadása az új generációknak”. Tisztelegtek a forradalmat vezető Fidel Castro előtt is, aki nem volt jelen, de egy nagy fényképét kitették két óriási lobogó közé. ■

SZOBROT ÁLLÍTOTTAK HUGO CHÁVEZNEK

Szobrot állítottak a nicaraguai főváros központjában Hugo Chávez néhai venezuelai elnöknek, az emlékművet a Commandante születésének 59. évfordulója alkalmából avatták fel. Managua történelmi központjában egy teret is elneveztek Chávezről, és egy sugárutat is átkereszteltek a tiszteletére: a Simón Bolívar szabadságharcosról elnevezett sugárút ezentúl a Bolívarról Chávezig nevet fogja viselni.

PETŐFIT IS ELHURCOLJÁK A KOSSUTH TÉRRŐL

Tűnjön el Petőfi Sándor, József Attila és Károlyi Mihály, de főleg takarodjon az ország főteréről a paraszt és munkás, az egyszerű 48-as honvéd! Mindez csípi a parlamenti urak és hölgyek szemét. Lesz helyettük néhány gróf-szobor, köztük a „jóemlékű munkás- és parasztbarát” Tisza István, de Kossuth sem az erőt és változást sugárzó prolikkal, hanem ünnepi díszben pompázva búsuló arisztokrata miniszterekkel veszi körbe magát. Ez a Horthy-kor, az 1944 előtti „képzőművészeti arculat”.

A Fidesz-kormány újabb látványprojektje rongy, pontosabban díszmagyar-rázó, súlyos tízmilliárdokat költ el egy elbukott kor felidőzésére. Eltüntet mindent, ami csak hangulatában emlékeztet arra, hogy egyszer a dolgozó emberek már kezükbe vették a hatalmat Magyarországon. Látványos, de hiábavaló dolog ez. A jelképeket, utcatáblákat és szobrokat el lehet tüntetni, a történelemlékönyveket is át lehet írni, de amíg lesz szegény és kizsákmányolt, aki ne hagyja magát, grófi szobroktól függetlenül rettegni fognak a parlamenti urak és dámák.

Fotó: MTH/KOVÁCS TAMÁS, MARJAI JÁNOS

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.